

РЕШЕНИЕ

№ 5160

гр. София, 12.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав,** в публично заседание на 20.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **6503** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 4 и чл. 9б, ал. 3, във връзка с чл. 4 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ), във връзка с чл. 107 и чл. 144 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма], с адрес за кореспонденция: [населено място], ул. Н. герой, 6, вх. Ж, ет. 8, ап. 24 срещу Акт за установяване на задължение по декларация № ДВТ20-ТД26-30-7/18.11.2020 г., издаден от старши инспектор по приходите при отдел „Общински приходи – Общински приходи“, при Столична Община, потвърден с Решение № СФД21-РД28-100/05.04.2021 г. от Директора на отдел „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община.

С АУЗД за А и Я 01“ Е. са установени задължения за данък върху недвижимите имоти (ДНИ), за периода 01.01.2019 г. - 31.12.2019 г. в размер на 2481,35 лв. (2208,37 лв. главница и 272,98 лв. лихва) и такса за битовите отпадъци за същия период в размер на 5721,94 лв. (5073,32 лв. главница и 648,62 лв. лихва).

В жалбата, от съда се иска оспореният акт да бъде отменен като незаконосъобразен. Според оспорвания, сградата, в която се намират самостоятелните обекти, на които той е собственик и за които са установени посочените публични задължения, не е въведена в експлоатация и няма как да генерира битови отпадъци. Инвокирани са доводи, че през годините, органите по приходите на Столична община са издавали различни удостоверения за данъчна оценка за тези обекти, в които не са фигурирали

публични задължения. Твърди се, че сградата е на етап на завършеност „груб строеж“ и през цялата 2019 г. по сградата не са извършвани СМР, поради липса на средства и така не е имало как да бъдат генерирани отпадъци. Сочи, се че в периода на строежа строителните фирми, извършвали отделните СМР, самостоятелно са организирали извозването и депонирането на строителните отпадъци на определените за това места. Сочи се, че адресатът на акта е бил добросъвестен и изпълнявал стриктно задълженията си, произтичащи от закона, поради което АУЗД следва да бъде отменен като неправилен и незаконосъобразен.

По време на проведените по делото открити съдебни заседания, оспорващият не се представлява.

Ответникът по жалбата – Директора на отдел „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община не се явява. Представлява се от юрисконсулт Й., която оспорва жалбата.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от страните доводи и събраните доказателства, намира за установено, от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че с нотариален акт № 51, том I, рег. № 4231 от 29.04.2005 г. С. Н. К., като собственик на УПИ III-733а, 733б от квартал 9, по регулационния план на [населено място], местност „О. купел“ 2 е учредил в полза на [фирма] право да построи за негова сметка жилищна сграда върху парцела.

С разрешение за строеж № 627 от 25.08.2006 г. Главният архитект на С. е разрешил на А и Я 01“ Е. построяването върху описания парцел на жилищна сграда с магазини.

На 16.04.2010 г. е съставен констативен протокол на основание чл. 181, ал. 2 от ЗУТ, с който е констатирано, че жилищна сграда с подземни гаражи, магазини и офиси в УПИ III, кв. 9 по плана на [населено място], местност О. купел 2, е завършена в груб строеж по смисъла на § 5, т. 46 от ЗУТ, в съответствие с одобрените проекти и издаденото разрешение за строеж № 627/25.08.2006 г.

С декларации № [ЕГН]/06.08.2019 г. и №[ЕИК]/06.08.2019 г. [фирма], на основание чл. 14 от ЗМДТ е декларирало съответно четири жилищни имота – апартаменти с номера 2, 5, 6 и 8 в посочената сграда на строителен етап „груб строеж“ и четиринадесет нежилищни имота 7 броя гаражи, 5 броя ателиета и стоматологичен кабинет.

С нареждане от 19.10.2020 г. на старши инспектор по приходите при отдел „Общински приходи“ при Столична Община е наредено образуване на производство по чл. 107, ал. 1 и ал. 3 от ДОПК за установяване на дължимите от [фирма] публични общински вземания.

[фирма] е било уведомено за началото на административното производство, чрез връчване на посоченото нареждане. На лицето е дадена възможност да направи възражения и да представи доказателства.

Вземайки предвид събраните доказателства и подадените от [фирма] декларации по реда на чл. 14 от ЗМДТ, инспектор по приходите е издал АУЗД № СФД20-ВК66-157-3 от 05.08.2020 г., който е бил отменен с решение № СФД20-РД28-270/13.10.2020 г. Директора на отдел „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община и преписката е върната на органите по приходите за издаване на нов АУЗД с конкретни указания.

На 18.11.2020 г. старши инспектор по приходите при Столична Община е издал нов АУЗД, който е предмет на оспорване по настоящето производство.

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган е възприел изводите, направени в АУЗД, поради което го е потвърдил.

Със Заповед № СОА20-РД09-1362/14.02.2020 г. на Кмета на Столична Община, са определени длъжностните лица, които могат да извършват производства по установяване, обезпечаване, събиране и контрол на публичните общински вземания за местни данъци и такси по реда на ДОПК, във връзка с чл. 4, ал. 1 и ал. 3 и чл. 9б от ЗМДТ, сред които са служителите на длъжност „старши инспектор” в отдел „Общински приходи”.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: по преписката няма данни за надлежно връчване на Решение № СФД21-РД28-100/05.04.2021 г. от Директора на отдел „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване” при Столична община, поради което следва да се приеме, че подадената до АССГ, чрез административния орган жалба на 21.06.2021 г. е в рамките на 14-дневния преклузивен срок чл. 107, ал. 4, във връзка с чл. 144 от ДОПК. Във връзка си изложеното съдът намира, че е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, който подлежи на оспорване, поради което жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

На първо място е необходимо да се отбележи, че оспореният акт е издаден от длъжностно лице, надлежно оправомощено съгласно чл. 4, ал. 4 и ал. 5 от ЗМДТ, видно от описаната по-горе заповед на Кмета на Столична Община.

1. Фактически установявания.

Освен събраните в хода на ревизионното производство писмени доказателства, в хода на съдебното производство не бяха събрани и приети други гласни или писмени доказателства.

2. Анализ на събраните доказателства и правни изводи.

Съгласно чл. 15 от ЗМДТ (в редакцията, в сила до 31.12.2018 г., за новопостроените сгради или части от сгради се дължи данък от началото на месеца, следващ месеца, през който са завършени или е започнало използването им.

Между страните няма спор, че процесните недвижими имоти, общо осемнадесет на брой, за които са установени публичните вземания, се намират в сграда с етап на завършеност „груб строеж”, съгласно цитирания по-горе констативен протокол, съставен през 2010 г., т.е. до 31.12.2018 г. [фирма] не е дължало никакви данъци за процесните самостоятелни обекти, защото сградата, в която са се намирали те не е била въведена в експлоатация.

С изменението на чл. 15 от ЗМДТ (ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г.), е приета нова ал. 5, според която данъкът по ал. 1 се дължи и в случаите, когато в двегодишен срок от завършването на сградата в груб строеж, съответно – в едногодишен срок от съставяне на констативен акт по чл. 176, ал. 1 от Закона за устройство на територията, сградата не е въведена в експлоатация или не е издадено разрешение за ползване. С това изменение, законодателят е въвел задължение за заплащането на ДНИ от собственика на сградата, построена в груб строеж, респективно на самостоятелни обекти в нея, в случай, че тя не е въведена в експлоатация или не е издадено разрешение за ползване, в посочения в закона срок.

В разглеждания казус е безспорно, че сградата е била построена на етап груб строеж още през 2010 г. и за това е съставен съответния констативен протокол по чл. 181 от ЗУТ. По тази причина и във връзка въведеното задължение по чл. 15, ал. 5 от ЗМДТ, [фирма] се явява задължено лице за заплащане на ДНИ, считано от 01.01.2019 г. Следва да се отбележи, че в закона не е предвидено, че нормата ще действа само за новопостроените сгради, поради което е необходимо да се приеме, че тя е приложима и за сградите, които към 01.01.2019 г. са били построени на етап груб строеж, но не са били въведени в експлоатация или за тях не е издадено разрешение за ползване. Според настоящия съдебен състав чл. 15, ал. 5 от ЗМДТ няма обратна сила (съгласно чл. 14, ал. 1 от Закона за нормативните актове), защото регулира за в бъдеще обществени отношения, свързани с въвеждането в експлоатация на новопостроени сгради. За собствениците на такива новопостроени сгради няма да възникнат публични задължения за заплащане на ДНИ за минал период, т.е. две години след построяването им на етап груб строеж, а от момента на влизането на закона в сила, т.е. от 01.01.2019 г. и то само ако са минали две години от завършването им на етап груб строеж. В случая процесната сграда е била завършена на такъв етап през 2010 г., поради което ДНИ, е дължим от 01.01.2019 г.

Във връзка с изложеното, съдът намира, че жалбата в тази ѝ част, следва да бъде отхвърлена.

Не така стои въпросът с дължимите публични задължения за ТБО. С изменението на ЗМДТ (ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г.), когато е приета разпоредбата на чл. 15, ал. 5, е предвидено, че ДНЕ се дължи, за сгради, построени в груб строеж, но не въведени в експлоатация или без издадено разрешение за ползване. Подобно задължение за заплащане на ТБО не се открива в глава Трета, раздел I от ЗМДТ. В оспорения акт не е цитирано никакво правно основание за заплащане на ТБО, за сграда, построена на етап груб строеж, която в определен срок не е въведена в експлоатация или не е издадено разрешение за ползване.

По силата на чл. 60, ал. 1 от Конституцията на Република България, гражданите са длъжни да плащат данъци и такси, установени със закон, съобразно техните доходи и имущество. При положение, че с изменението на ЗМДТ (ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г.), законодателят не е предвидил изрично, че ТБО се дължи и за сгради, построени в груб строеж, но не въведени в експлоатация или без издадено разрешение за ползване в определен срок, няма как да се приеме, че такива задължения могат да съществуват. Такова законодателно решение е напълно логично, защото сградите, които не са въведени в експлоатация не могат да се обитават, респективно да генерират, каквито и да е битови отпадъци. Определянето на публични задължения за ТБО в случая, представлява типичен пример за превратно упражняване на власт, поради което АУЗД, в тази му част следва да бъде отменен.

С оглед изхода на спора на страните се дължат разноски. Такива се претендират само от ответника, поради което съдът дължи присъждането им съразмерно на уважената и отхвърлената част от жалбата.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, пр. 2 и пр. 2, във връзка с чл. 144 от ДОПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], с адрес за кореспонденция: [населено място], ул. Н.

герой, 6, вх. Ж, ет. 8, ап. 24 Акт за установяване на задължение по декларация № ДВТ20-ТД26-30-7/18.11.2020 г., издаден от старши инспектор по приходите при отдел „Общински приходи – Общински приходи“, при Столична Община, потвърден с Решение № СФД21-РД28-100/05.04.2021 г. от Директора на отдел „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, частта, в която с него са определени за дружеството задължения за такса за битови отпадъци за периода 01.01.2019 г. – 31.12.2019 г. в размер на 5721,94 лв. (5073,32 лв. главница и 648,62 лв. лихва).

ОТХВЪРЛЯ жалба на [фирма], с адрес за кореспонденция: [населено място], ул. Н. герой, 6, вх. Ж, ет. 8, ап. 24 срещу Акт за установяване на задължение по декларация № ДВТ20-ТД26-30-7/18.11.2020 г., издаден от старши инспектор по приходите при отдел „Общински приходи – Общински приходи“, при Столична Община, потвърден с Решение № СФД21-РД28-100/05.04.2021 г. от Директора на отдел „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, в останалата оспорена част.

ОСЪЖДА [фирма], с адрес за кореспонденция: [населено място], ул. Н. герой, 6, вх. Ж, ет. 8, ап. 24, с ЕИК[ЕИК] да заплати на Столична Община, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, сумата от 403 (четири стотин и три) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съразмерно на отхвърлената част от жалбата.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.